

הזמן אינו פועל

למובנתו!

4

ה מדיניות הישראלית, כפי שהיא התנהלה ב-11 השנים האחרונות, נקבעה מייד אחרי מלחמת ששת הימים. אביהמולידה היה לוי אשכול, המבצע שלה היה משה דיין.

היא התמצתה כולה בבדיחה על אודות היהודי, שהת' ייבב ללמד את סוסו של הפריץ קרוא וכתוב, תוך שגה, אחרת יומת. כאשר החלה אשתו להתייפה, ניחם אותה היהודי: "שנה זה הרבה זמן, או שהפריץ ימות, או שהסוס ימות, או שאני אמות."

בעיני בעליה, היתה מדיניות זו היא החוכ' מה. השטחים הכבושים היו כירינה. כל יום שבו אנחנו מחזיקים בהם, הוא יום שהרווחנו. הזמן פועל לטובתנו. העולם יתרגל לביבוש. המעצמות יקבלו את העובדות. האוכלוסיה הער' בית תשבים עם המצב. באיזשהו מקום בעולם תפרוץ מינהמה חדשה, ואז ישכחו מכל העניין, ואנחנו נישאר בשטחים לנצח.

תפקידו של דיין היה לתרגם השקפה זו לשפת המע' שים, להמציא אינסוף של תעלולים ופעלולים, תימונים ונוסחות, כדי לדחות ולדחות ולדחות. להרוויח זמן,

עשינו דבר ששיפר את מעמדנו. בתום 11 השנים ה"מורוחות" היה מצביהמיקוח שלנו רע הרבה יותר מכפי שהיה בראשיתן.

עכשיו אנחנו קונים שלום, "יקר". אנחנו משלמים עבורו את מלוא המחיר, עד האגורה האחרונה. אין הנחות ואין ניכויים.

מה קרה לכל הפוליטיקאים שטעו? "מרוויח הזמן" העיקרי הוא שררהחוק, והוא משתדל כיום מאד שהשלום יירשם על שמו. הוא גם יגבה את הקומיסיון. מגיע לו, שהרי טעה בכל דבריו ומעשיו. מוז' מוכן לסדוף לנו?

כל התנחלות תהפוך

מוקש בדרכנו!

5

ד בר אחד ניתן היה לעשות, לדעת "מרוויחי הזמן", כדי לנצל את הזמן שהורוח. ניתן, ליצור עובדות בשטח, לכסות את השטחים המוחזקים ברשת של התנחלויות.

היה ברור כי גבולותיהעתידי של המדינה ייקבעו עדידי מעשים אלה. לא חשוב מה אומ' רים הגויים, חשוב מה עושים היהודים. היתה' דים מקומים התנחלויות — ומוכן מאליו שלעדי' גם לא יוחזר שטח שעליו יושב יישוב. אפילו

משה דיין ב'בית-טלמין צבאי': מי 'ימות - הכדיץ, הסוס או היהודי'?

לעכב, לטרפד יומות, והכל מבלי לעורר את הרושם שאנחנו מפריעים לשלום.

יחזק רבין המציא את התיאוריה של "שבע השנים הרוות", שבהן עדיין יהיה המערב זקוק לנפט הערבי. לאחר מכן (לומר, ב-1981, בערך) ישתחרר המערב מתלות זו. אז תשב ישראל על הסוס, ואיש לא ילחץ עליה עוד.

אנחנו אמרנו את ההיפך. שאין טעם "להרוויח זמן", כשאין מנצלים את הזמן לקידום יומות-שלום. שהזמן אינו פועל לטובתנו.

מייד אחרי המינהמה אמרנו שכדאי לנו להציע שלום מיידי, במחווה דרמטית, כל עוד כל הקלפים בירינה, כל עוד יוקרתנו הצבאית נמצאת בשיאה, כל עוד העולם הערבי המום. — כל עוד נהנים אנחנו מאהדתו של רוב העולם. אמרנו שלעולם לא יחזרו נסיכות איראאליית כאדה — וכי לעולם לא נשיג שלום כתנאים טובים יותר, מכפי שניתן היה להשיגו אז.

אין שמץ של ספק שבשנת 1967, ואף ב-1968, ניתן היה להשיג תיקוניגבול משמעותיים בכל הגרות — בסיני, בגולן, בארץ. ב-1969 עוד הציעה תוכניתירוג'יס "תיקוניגבול בלתימהותיים", וניתן היה להרחיב הגדרה זו בכמה גורות חשובות.

אולם הזמן חלף, הפלסטינים לא השלימו. הערבים לא השלימו. העולם לא השלים. הפריץ לא מת, וגם לא הסוס.

באה מילחמת יום-הכיפורים, שהרסה את המיתוס של צה"ל בבלתי-מנוצח. בא חרם-הנפט, ששיעבד את העולם המערבי לזהביהשחור הערבי, ושהעביר את הזהב של המערב לערבים. תלות המערב בנפט לא פחתה, אלא גברה.

הז פיחות מתמיד בערך הקלפים שנמצאו בידי ישראל, "הרווחנו" 11 שנים, שבהן לא

שאנחנו נצטרך לפרק אותו, בבוא היום, כמו ידינו? כמה פעמים אמרתי בכנסת שחבל על כל אגורה שאנחנו משקיעים בהתנחלויות, על כל בית שאנחנו בונים שם, על כל דונם שאנחנו מכשירים — מפני שכל הרכוש הזה יימסר, בבוא היום, כמתנה לערבים? היו ששמו את הדגש על האספקט הביטחוני של ההתנחלויות. שרשרתיישובים מחוקת את ההיערכות הר צבאית. כל התנחלות היא מיבצר, כפי שהיו גבבה והגנה במלחמת העצמאות.

ומכל המיבצרים, ישובי פיתחתרפיח היו החשובים ביותר. להם נועד תפקיד ביטחוני מיוחד: להיות מחסום צבאי בלתי-עביר בין סיני ובין רצועתיעזה.

היו אנשישלום שהתפתו לטענה זו, ושהבדילו בין התנחלויות "אורחות" ובין התנחלויות "ביטחוניות". כך הצטרפה מפ"ם לקונסנזוס הלאומי. אם זה "ביטחוני", זה טוב, זה מותר.

אמרנו שכל אלה הן שטויות במיץ עגבניות. אמרנו שבבוא המלחמה, הופכות ההתנחלויות לא רק למעמסה על צה"ל, אלא גם למלכודות-מוות שהצורך להגן עליהן או לפנותן משבש לחלוטין את המערכת הצבאית. זה כבר הוכח במלחמת יום-הכיפורים בגולן.

גרוע מזה: הפיכת התנחלות, ובה נשים וילדים, לחלק ממערך-הגנה בעיתות מלחמה, היא פשע. הנשים והילדים הופכים, בדרך זו, לקור-הגנה הראשון של המדינה.

בינתיים הוכרע ויכוח זה סופית. בהסכמי קמפ-דייוויד נקבע באופן נחרץ כי ההתנחלויות יות בקידמת-סיני לא ישפיעו במאומה על קר' הגבול, ומבחינה זו כאילו לא היו ולא נבראו.

החעיין, ישכמה ישובים ויכלו להיות חיץ צבאי בין סיני ורצועתיעזה, מת בשקט — כנאה לרעיין אינפנטילי. אחרי שנקבע העיקרון, הוא חל אוטומטית על כל הגבולות. בשום מקום לא ישפיע קיומו או איקיומו של ישוב על מיקום הגבול. מה גם שלפי החוק הבינלאומי (אמנת ז'נבה), ואף לדעת בעלת-הברית היחידה שלנו, כל התנחלות בשטח כבוש היא בלתי-יחוקית.

אם כן, היכן המישובים הגדולים? היכן ישראל גלילי, משה דיין, ינאל ארון? היכן כל הגוגיהדיעות המעמיקים, אשר יצרו את התיי-אוריה של ההתנחלות-ליצורדי-קביעת-הגבול?

הם ישנם. הם מופיעים בכל ערב בטלוויזיה. גאים ומרוצים מעצמם, ומדוע שלא יהיו מרוצים? הרי הוכח לעיני כל שהם טעו מהתחלה ועד הסוף! ואילו אנחנו, שצדקנו, מה יכודים אנחנו להגיד להגנתנו? מוטב שנשתוק!

השטחים אינם גורם

חינוי לבטחוננו!

6

א ימרה זו עוררה תגובה של בוז מהול בזעם. לאילו שיאים של גיחוך יכולים תבוטנים אלה להגיע? השטחים נותנים לנו "עומק איסטרטגי". הם מעניקים לצה"ל מרחב תימרון, ואת האפשרות לסגת בימי-מל' חמה מבלי לסכן את מרכזי האוכלוסיה שלנו. הם מבטרי חים שכל מילתמה עתידה תחליל הרחק מערי ישראל.

מבחינה זו, עולה החשיבות האיסטרטגית של סיני על זו של כל שאר השטחים. במיקרה של התקפת-אייבי, יעניקו מרחבי סיני לחיל-האוויר דקות יקרות של התראה מוקדמת. מאות הקילומטרים של סיני מבטחים כי ה מילחמה תנהל הרחק-הרחק מתל-אביב.

כל זה מוכן מאליו. די בסיומן הדברים על המפה, בעזרת חיצים מרשימים, כדי שכל בור יבין זאת. גם אורח נבער מדעת מסוגל לתי-פוס מה זה שטח. זה מוחשי. אפשר למרוד את זה.

לא אמרנו כי טענות אלה מופרכות מעיקרן. אבל אמרנו שהן שיטחיות וחלקיות. אין ספק שהשטח הוא מרכיב חשוב במאון האיסי-טראטגי, גם הטאקטי. אין להמעיט במישקלו של מרכיב זה — אך גם לא להפריז בו.

הפוטנציאל הביטחוני של מדינה מורכב מאלף ואחד גורמים — כגון טיב הכוחות וגודלם, התימוש, הגיבוי הבינלאומי, המוראל הצבאי והאזרחי, טיב המנהיגות, ועוד ועוד.

מכל המרכיבים הביטחוניים האלה, אין מרכיב חשוב יותר מקיומו של המצב ההופך את המילחמה לבלתי-אפשרית, מפני שלאייב הפוטנציאלי פשוט אין עניין לפתוח בה. השלום עצמו הוא המרכיב הביטחוני מס' 1. זהו הבעייה: כדי להשיג את השלום יש להחזיר שטחים, המשפרים את מצבנו הביטי-חוני. כאשר הסירוב להחזיר שטחים אלה, "מטעמי ביטחון", הוא הגורם למילחמה, נר' צר מצב פאראדוכסלי, "שארם-אלישייד ערף' על השלום".

גם מבחינה צבאית שוורה, הברכה הטמונה בחזקת השטחים — כך אמרנו — מהולה בקבלה. המחדל של יום-הכיפורים לא יכול היה להתרחש, אילו היתה צפויה סכנה מיידית לערי ישראל. רק הרגשת-הביטחון הכוזבת, שמקורה היה, בין השאר, בידיעה שתחזית רחוקה-רחוקה, יכלה להמית סכן כזה על צה"ל.

יתר על כן, מבחינה פסיכולוגית ולוגיסטית היה לצבא קל הרבה יותר להילחם על גדות התעלה מאשר בגבול הנגב. מיחבר סיני, שהוא שטח אידיאלי למלחמת-סינאי קים, משמש את ביטחון ישראל בצורה הטובה ביותר כאיזור מפורז המשתרע בין שני הצבאות. הדבר מבטיח

הגויים המוטומטמים צריכים להבין זאת. המחרשה הולכת לפני הצבא. הבולדזור הוא סמל המדינה. במקום שהוקמו חומה ומגדל, שם ישראל, כך היה תמיד, כך יהיה תמיד. מה שהיה טוב בחניתה וברוחתה, טוב בגולן ובסיני.

אחרי שהקמנו את העיר ימית — מי יעז לחלום על החזרת שטח זה למצריים? אחרי שהקמנו את אופירה, מי יזכור את שארם-אל-שייך המצרית? השכונות היותר דיות שהוקמו סביב ירושלים מבטיחות שהעיר המזרחית לא תוכל לחזור לעולם לידיים ערביות. ברגע שקמה צריק, צריכים הסורים לשכוח את הגולן.

אחדות מן ההתנחלויות הוקמו בניגוד לרצון הממשלה. קריית-ארהב הוקמה על-ידי חבורה של רמאים, שבאו למקום באמתלות-שווא ורימו את המושל הצבאי. יגאל אלון מיהר לרוץ אליהם ולברכם, כדי להקדים את דיין. קדום הוקמה מפני שיחזק רבין פחד לסלק את המתנת-ליסימהורדים (פחד מפני שימעון פרס, שארב לו בפניה). אך רוב ההתנחלויות הוקמו על-פי החלטות שקולות של הממשלה, על-פי תוכניות שנועדו לקבוע סופית את הגבול. שטח שנועד סופית לסיפוח, בו הוקמו יישובים. זה היה כריכך הגיוני ומעשי, שניתן היה רק להשתלש על כך שקמו עוכרי ישראל וטענו שוהיה שטות אחת גדולה, מההתחלה ועד הסוף.

אמרנו כי במילחמה בין מדינות, שבה מעורבות גם המעצמות העולמיות, התסכסוך גמור הוא להניח כי ניתן לקבוע גבולות על-ידי התחכמויות. אמרנו שההתנחלויות אינן אלא התחכמויות. אמרנו שהגבולות ייקבעו על-ידי הנתונים המדיניים, יחסי-הכוחות, העובדות הבינלאומיות, ושבווא היום לא יהיה איכפת לאיש שכמה מאות מתנת-לים יושבים על גיבעה זו או בעמק ההוא.

כמה פעמים אמרתי בכנסת, בוויכוחים על ההתנחלויות, שכל התנחלות היא מוקש בדרך לשלום — מוקש